

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobců: a) **F. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Kosovo
bytem X
b) **M. O.**, narozená dne X
bytem X
doručovací adresa obou žalobců X
oba zastoupeni advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. OAM-21109-55/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se včasnou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. OAM-21109-55/ZR-2022, jímž bylo žalobci a) dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobci se současně v žalobě domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jim náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobci v žalobě uvedli, že žalobkyně b) ve správním řízení uplatnila její práva účastníka řízení a označila se za dalšího účastníka řízení vedle žalobce a). Usnesením žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-21109-51/ZR-2022, však bylo rozhodnuto, že žalobkyně b) není účastníkem řízení. Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně b) odvolání, o němž nebylo doposud rozhodnuto. Žalobci proto namítali, že žalovaný neměl v řízení meritorně rozhodnout, neboť odvolací orgán stále ještě nerozhodl o předmětném odvolání žalobkyně b). Žalobci podotkli, že napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a) zasahuje nepřiměřeným způsobem přímo do práva na rodinný a soukromý život žalobkyně b), jež je občankou České republiky a manželkou žalobce a). Podotkli, že povolení k trvalému pobytu je zákonem o pobytu cizinců i směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) určeno právě k ochraně rodinného života občanů Evropské unie. Žalobkyně b) tedy měla mít postavení účastníka řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a pokud s ní žalovaný v řízení jako s účastníkem řízení nejednal, byl jeho procesní postup i napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem. Na podporu svých tvrzení žalobci poukázali na odst. 34 až 38 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2022, č. j. 30 A 88/2020-56, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-24.
4. Žalobce a) dále namítl, že ačkoli byl v České republice třikrát odsouzen, první dvě odsouzení byla již zahlazena. Žalovaný se však nezabýval účelem institutu zahlazení odsouzení, kterým je zmírnění následků odsouzení pro trestný čin u odsouzeného, který se po určitou dobu po výkonu trestu choval řádně. Jedná se o tzv. právní fikci neodsouzení, na jejímž základě lze na odsouzenou osobu pohlížet, jako kdyby odsouzena nebyla. Žalovaný zahlazení odsouzení nerespektoval a při svém rozhodování vycházel z odsuzujících rozsudků, čímž popřel smysl zahlazení odsouzení, které si žalobce a) zasloužil řádným životem po odsouzení. Ke svému poslednímu odsouzení žalobce a) uvedl, že byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu, nejednalo se tedy o závažné narušení veřejného pořádku a toto odsouzení nesplňuje ani podmínky čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Žalobce a) namítl, že v otázce jeho odsouzení žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vycházel pouze z výroku uvedeného rozsudku, ale již nezjistil, že rozsudek byl vydán na základě uzavření dohody o vině a trestu, aniž by soud prováděl dokazování. Žalobce a) zdůraznil, že v případě dohody o vině a trestu nemusí být vina obžalovaného prokázána soudem, takže jí uzavírají i obžalovaní, kteří jsou nevinní, aby se vyhnuli těžkostem spojeným s dlouholetým trestním stíháním. Přestože v případě žalobce a) v době podání obžaloby neexistoval dostatek důkazů, dohodu o vině a trestu uzavřeli všichni obžalovaní, protože jim hrozily pouze podmíněné tresty a dlouholeté trestní stíhání. Žalobce a) shrnul, že rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, neodráží skutečný stav věci, který soud zjistil na základě provedených důkazů, ale je pouze projevem dohody o vině a trestu. Žalovaný tedy neměl při zjišťování skutkového stavu vycházet z uvedeného rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalobci dále uvedli, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a) byla mimo jiné generální prevence drogové trestné činnosti cizinců. Takové odůvodnění je však v rozporu s čl. 27 odst. 2 pododstavec 2 směrnice 2004/38/ES.
6. Žalobci namítli, že stanovená lhůta pro vycestování je nezákonná, neboť odporuje čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Napadené rozhodnutí z hlediska norem mezinárodního práva představuje vyhoštění cizince s povoleným pobytem a jako takové je vykonatelné až po vyčerpání všech prostředků, které zákon cizinci k ochraně poskytuje. Proto pokud žalobce a) podal tuto žalobu, nemůže být nucen k vycestování z území, dokud o žalobě nebude rozhodnuto. Žalobci tvrdili, že z hlediska mezinárodního práva je zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a) nutné považovat za vyhoštění, protože je jím nucen k opuštění území České republiky bez možnosti získání jiného pobytového oprávnění. Jedná se o opatření spočívající ve vynuceném opuštění území cizincem, který na území oprávněně pobývá. Na žalobce a) se proto vztahují veškeré mezinárodní záruky práv, které se vztahují na cizince, který je vyhošťován. Na podporu svých tvrzení žalobci poukázali na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 25/97, a rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, odst. 11. Žalobci podotkli, že dle čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy má žalobce a) právo dát svůj případ přezkoumat, čehož využil podáním této žaloby. Zároveň má právo na ochranu před výkonem vyhoštění, tedy nesmí být nucen k vycestování, dokud soud o jeho žalobě nerozhodne, ledaže by výkon vyhoštění byl v nutném zájmu veřejného pořádku nebo odůvodněn zájmy veřejné bezpečnosti, což však z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalobci podotkli, že výrok II. napadeného rozhodnutí je v rozporu s jejich výše přednesenou tezí, neboť výkon vyhoštění spojuje s právní mocí napadeného rozhodnutí bez ohledu na podání správní žaloby.
7. Dále žalobci konstatovali, že vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je v materiálním smyslu rozhodnutím o vyhoštění, vztahují se na něj i požadavky čl. 28 odst. 1 a 2 směrnice 2004/38/ES, pročež žalovaný při svém rozhodování nevzal v úvahu všechna hlediska v něm uvedená – věk, zdravotní stav, společenskou a kulturní integraci v České republice, intenzitu vazeb v zemi původu atd. Právě za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu k čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES měl žalovaný provést navrhovaný výslech žalobce a) a pokud tento výslech neprovedl, postupoval v rozporu se zákonem. Žalobci dále namítli, že podle čl. 28 odst. 2 směrnice 2004/38/ES je cizincům s povoleným trvalým pobytem poskytována zvýšená ochrana proti vyhoštění. Nepostačuje tedy splnění požadavků čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti), ale musí existovat výjimečně závažné důvody týkající se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tato podmínka však v projednávané věci splněna nebyla a žalovaný se v napadeném rozhodnutí se zvýšenou ochranou cizinců s povoleným trvalým pobytem proti vyhoštění ani přezkoumatelně nevypořádal.
8. Žalobci namítali, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu bylo prohlášení žalobkyně b) stran společného soužití s žalobcem a) neprůkazné, nic neříkající a nemohlo obstát ani s ohledem na § 52 správního řádu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Podle § 68 odst. 3 správního řádu byl žalovaný povinen v odůvodnění uvést úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl soudu, aby žalobu zamítl pro její nedůvodnost. Dále shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky. Žalovaný k žalobní námitce uvedl, že odvolání proti usnesení ze dne 28. 11. 2024, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně b) (manželka žalobce a) není účastníkem řízení, nemá dle § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek. Proto nebyl žalovaný vázán rozhodnutím o odvolání a vydal žalobou napadené rozhodnutí. Pro úplnost dodal, že rozhodnutím ze dne 22. 1. 2025 bylo předmětné odvolání žalobkyně b) zamítnuto. K další námitce žalovaný poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobce a) za dobu svého pobytu v Česku dopustil ve třech případech protiprávního jednání, za něž byl pravomocně odsouzen. U dvou z nich již došlo k zahlázení odsouzení. Při posuzování, zda žalobce a) svým protiprávním jednáním závažným způsobem narušil veřejný pořádek vycházel žalovaný právě z toho, že se žalobce a) opakovaně dopustil protiprávního jednání, přičemž na uvedeném zjištění nic nemění skutečnost, že došlo k zahlázení odsouzení. Svým protiprávním jednáním žalobce a) naplnil podmínku pro zrušení trvalého pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na podporu svého tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-25.
10. K další námitce žalovaný konstatoval, že v posledním případě byl sice žalobce a) odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody (rozsudek Okresního soudu v Liberci č. j. 1 T 66/2022-1157), přesto se však jednalo o závažnou trestnou činnost v souvislosti s výkonem orgánů veřejné moci – příslušníků Celní správy České republiky, neboť opakovaně za úplatu a pod pohrůžkou fyzického násilí získal informace z celních informačních systémů a snažil se s jejich pomocí získat majetkový prospěch. Navíc za neoprávněně získané informace žalobce a) jako protislužbu nabízel jednomu příslušníkovi opakovaně drogu kokain. Žalovaný podotkl, že při posuzování protiprávního jednání žalobce a) vycházel z pravomocných rozsudků soudů založených ve správním spise. Posouzení míry zavinění a ostatních atributů trestního řízení dle žalovaného přísluší výhradně soudům a orgánům činným v trestním řízení, nikoliv žalovanému. Za absurdní označil žalovaný námitku, že žalobce a) uzavřel dohodu o vině a trestu, ačkoliv byl nevinný a pro jeho vinu nebyl dostatek důkazů, jen proto aby se vyhnul zdlouhavému trestnímu stíhání. V takovém případě však musel žalobce a) počítat s tím, že může přijít i o své pobytové oprávnění. Podotkl, že zrušení pobytového oprávnění není dalším postihem za trestnou činnost, ale důsledkem pravomocného rozsudku předpokládaným zákonem. Zrušení povolení k trvalému pobytu tedy není v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.
11. Dále žalovaný odmítl, že by důvodem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce a) byla mj. generální prevence drogové trestné činnosti cizinců, neboť v posuzovaném případě bylo zrušení trvalého pobytu žalobce a) založeno na skutečnosti, že páchal zvláště závažnou drogovou trestnou činnost, tedy na základě konkrétního jednání žalobce a) (společenská nebezpečnost, velmi negativní celospolečenský dopad včetně vzniku druhotné trestné činnosti). Podle žalovaného by nezákonným rozhodnutím založeným na generální prevenci bylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu s odůvodněním, že je občanem Kosova, přičemž právě občané Kosova se zde dopouštějí drogové trestné činnosti ve velkém množství, a proto je nutné rušit trvalé pobyty občanům Kosova, aby nemohli páchat drogovou trestnou činnost do budoucna.
12. Žalovaný podotkl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s Úmluvou, neboť žalovaný neměl pochyb o tom, že by mohlo napadeným rozhodnutím dojít k zásahu do práva na soukromý a rodinný život v míře porušující ustanovení Úmluvy. K uvedenému žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-39, s tím, že

smyslem přímé aplikace Úmluvy je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého života, nikoliv rušit příslušná rozhodnutí, aby v nich přibýlo několik vět o tom, že u cizince žádné důvody zakládající nepřiměřenost rozhodnutí nebyly shledány. Zdůraznil, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s ustanoveními Úmluvy, přičemž zrušení pobytu žalobce bylo v souladu s Úmluvou.

13. Dále žalovaný k žalobní námitce uvedl, že napadeným rozhodnutím nebylo žalobci a) uloženo vyhoštění, jehož součástí je i zákaz pobytu. Žalobci bylo toliko odebráno pobytové oprávnění. Žalovaný dále poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 71/2010, dle něhož odeprání práva trvalého pobytu představuje pro cizince na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění opatření omezující volný pohyb s velmi nízkou intenzitou, neboť cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území Česka, ale pouze odebírá nejvyšší druh pobytu. Doplnil, že uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě je při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze zákona obligatorní a předchází se tím tak situaci, kdy by se cizinec po zrušení pobytového oprávnění ocitl na území bez jakéhokoliv pobytového titulu a hrozilo by správní vyhoštění, k čemuž poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39.
14. K námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění neprovedení jako důkazu čestného prohlášení žalobkyně b), žalovaný sdělil, že v řízení byl proveden výslech žalobkyně b), jež využila svého práva a odmítla ve věci vypovídat. Podle žalovaného žalobkyně b) v čestném prohlášení uvedla, že s žalobcem a) nežije ve společné domácnosti, ale mají spolu vztah a žalobce a) ji a její matku finančně podporuje. Čestné prohlášení žalovaný označil za neprůkazné, nic neříkající, protože se nejedná o doklad podporující tvrzení žalobce a).
15. Žalovaný podotkl, že závažné narušení veřejného pořádku spatřuje ve skutečnosti, že se žalobce a) v Česku opakovaně dopustil protiprávního jednání a od jeho páčání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou žalobci spatřovali v tom, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu bylo prohlášení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně b) stran společného soužití s žalobcem a) neprůkazné, nic neříkající a nemohlo obstát ani s ohledem na § 52 správního řádu.

20. Žalovaný k uvedenému na straně 8 mj. uvedl: „*Správní orgán rovněž vyzval účastníka řízení k doložení písemností, prokazující jeho údajnou péči a svoji manželku a její matku. V čestném prohlášení, které správní orgán následně obdržel, paní O. M. uvedla, že s manželem nemůže žít ve společné domácnosti, ale mají spolu vztah a manžel jí a její matku finančně podporuje a navštěvuje. K tomu správní orgán doplňuje, že na základě výzvy k součinnosti byl účastník řízení vyzván k tomu, aby podpořil své tvrzení důkazy. Do spisu bylo doloženo pouze čestné prohlášení bez dalšího. K tomu je nutné uvést, že takovýto doklad je zcela neprůkazný a nic neříkající a nemůže obstát ani s ohledem na ust. § 52 správního řádu, nejedná se o doklad podporující tvrzení účastníka řízení, neboť z něj není zhola nic patrné.*“ Z předestřené odůvodnění je zřejmé, že žalovaný vyzval k předložení důkazů na podporu tvrzení, že žalobce a) pečuje o svoji manželku (žalobkyně b) a její matku. Následně žalovaný předestřel obsah doloženého čestného prohlášení, přičemž z následného odůvodnění je zřejmé, že čestné prohlášení neshledal žalovaný s ohledem na prokazovaná tvrzení relevantní, neprokazující péči žalobce a) o jeho manželku a tchyni. Odůvodnění je třeba rozumět rovněž v kontextu jeho předcházející části, v níž žalovaný upozornil na to, že žalobkyně b) odmítla vypovídat jako svědek. Soud tedy danou část odůvodnění neshledal nepřezkoumatelnou.
21. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce a) byl ode dne 19. 1. 2001 držitelem trvalého pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Oznámením ze dne 11. 11. 2022, č. j. OAM-21109-5/ZR-2022, žalovaný zahájil řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce a) byl trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 25. 7. 2001, č. j. 4 T 73/2001-32, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce pěti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce osmnácti měsíců za trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Ke dni 30. 6. 2003 se žalobce a) osvědčil. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2008, č. j. 3 T 11/2007-2049, byl žalobce a) odsouzen k trestu odnětí svobody v délce pěti let za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Ke dni 20. 9. 2013 se žalobce a) osvědčil. Naposledy byl žalobce a) rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let podmíněně odloženého na zkušební dobu pěti let, k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 800 Kč (80 000 Kč) a k trestu propadnutí věci – mobilního telefonu značky Apple iPhone 8+ s vloženou SIM kartou Vodafone – za trestný čin návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a návod k přečinu neoprávněné nakládání s osobními údaji podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a § 180 odst. 2 trestního zákoníku.
22. Na výzvu žalovaného se žalobce a) dne 27. 2. 2023 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce a) uvedl, že byl sice odsouzen celkem třikrát, nicméně první dvě odsouzení byla zhlazena a při třetím odsouzení byl žalobce a) odsouzen pouze k podmíněnému trestu, nejednalo se tedy o závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce a)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rovněž uváděl, že případné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a žalovaný by měl vyslechnout jeho manželku a přiznat jí postavení dalšího účastníka řízení. Manželka žalobce a) se stará o nemocnou matku a nemůže žalobce a) následovat do země původu, rozhodnutím by tedy došlo k rozdělení rodiny. Žalobce a) dále uvedl, že je jediným společníkem v obchodní společnosti a v případě zrušení povolení k trvalému pobytu nebude moci kontrolovat chod společnosti a bude muset společnost zlikvidovat, čímž přijde o prostředky k pobytu a jeho deset zaměstnanců ztratí zaměstnání. I tyto důsledky jsou nepřiměřeným zásahem do soukromého života neodpovídajícím odsouzením k podmíněnému trestu. Žalovaný si dále opatřil Výpis z evidenční karty řidiče a vyžádal si u Policie České republiky provedení pobytové kontroly a šetření na adrese X. Z pobytové kontroly vyplynulo, že předsedkyně bytového družstva M. Č. uvedla, že žalobce a) pronajal svůj byt v listopadu 2022 paní F., která tam bydlí se svou dcerou. M. Č. naposled viděla žalobce a) na podzim 2022, v bytě bydlel sám a nevěděla, že je ženatý. Má mít údajně šestiletého syna v Kosovu. K předložené fotografii manželky žalobce a) M. Č. uvedla, že jí nikdy neviděla. Žalobce a) provozuje kamionovou dopravu a v současné době by měl bydlet a podnikat v Německu. V bytě nebyl nikdo zastižen. Žalobce a) se dne 27. 4. 2023 opětovně vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, v němž zopakoval svou předchozí argumentaci. Žalovaný následně vydal rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce a) ze dne 28. 7. 2023. Uvedené rozhodnutí žalobce a) napadl správní žalobou.

23. Soud konstatuje, že ve věci žalobce a) již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 16. 4. 2024, č. j. 175 A 4/2023-33, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedeným rozsudkem soud žalovanému vytknul, že se nedostatečně zabýval intenzitou rodinných vazeb žalobce a), soužitím s manželkou, v jakém rozsahu by mohl být narušen rodinný život žalobce a) zrušením jeho povolení k trvalému pobytu. Skutkový stav, tak jak byl zjištěn žalovaným ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a) považoval soud za nedostatečný. Závěr, který žalovaný učinil o vztahu žalobce a) k jeho manželce, neměl dostatečnou oporu v podkladech, které si byl žalovaný povinen opatřit. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku.
24. V dalším řízení žalovaný do správního spisu doplnil především úřední záznam o pobytové kontrole a šetření Policie České republiky ze dne 6. 6. 2024 na adrese X. Z pobytové kontroly vyplynulo, že v bytě č. 12 žije žalobkyně b) s její matkou, o kterou trvale pečuje. Žalobkyně b) při kontrole sdělila, že žalobce a) s nimi nežije, provozuje v Německu autodopravu a rovněž v Německu žije. Žalobkyni a) navštěvuje dvakrát až třikrát do měsíce. Vedoucí předmětného bytového domu H. K. policejní hlídce sdělila, že žalobkyni b) a její matku zná od doby, kdy se sem přistěhovali. Žalobce a) zde nikdy neviděla a nevěděla, že je žalobkyně b) vdaná. Dne 24. 9. 2024 se žalobkyně dostavila k výslechu, při němž uvedla, že nebude vypovídat. Žalobkyně b) dále doložila shora uvedené čestné prohlášení. Usnesením žalovaného ze dne 28. 11. 2024 bylo rozhodnuto, že žalobkyně b) není účastníkem řízení. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně b) odvolání. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 12. 2024. Odvolání žalobkyně b) bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 1. 2025, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Dále se soud zabýval námitkou, že žalobkyně b) měla být účastníkem řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a) jakožto rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
26. Dle § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 7. 2023 platí, že v řízení o žádosti podle tohoto zákona je účastníkem řízení pouze žadatel. V řízení vedeném podle tohoto zákona z moci úřední je účastníkem řízení pouze ten, komu se odnímá právo nebo stanoví povinnost; to neplatí, jde-li o řízení podle § 98a, řízení o zajištění cizince a řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince.
27. Důvodová zpráva k zákonu č. 173/2023 Sb., jímž byl s účinností od 1. 7. 2023 novelizován zákon o pobytu cizinců k § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, uvádí: „*Dosavadní judikatura soudů a zejména Nejvyššího správního soudu byla dosud, pokud jde o účastenství v řízeních o žádostech o pobytové oprávnění zcela jednotná, když za účastníka řízení o žádosti byl vždy považován pouze žadatel o toto pobytové oprávnění (například rozsudky Nejvyššího správního soudu z 25. 2. 2010, č.j.: 2 As 77/2009, z 22. 3. 2016, č.j. 5 As 244/2015, z 20. 10. 2011 č.j.: 2 As 61/2011, Krajského soudu v Brně č.j. 32 A 31/2015, Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2014, č.j. 75 A 18/2014-39. Nicméně se od této judikatury v současnosti Nejvyšší správní soud odchýlil v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č.j. 9 Azs 256/2019. Ačkoliv se jedná možná o ojedinělou odchylku, ukazuje to na potřebu tuto otázku upravit v zákoně přímo a komplexně, a to především z důvodu specifik takového řízení. Zvolené řešení počítá pouze s jedním účastníkem u řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců, a to včetně řízení vedených z moci úřední. V řízeních vedených z moci úřední je totiž správní orgán v drtivé většině případů posuzuje dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a je tak povinen zohledňovat i zájmy jeho rodinných příslušníků, jejichž účastenství v řízení by v některých případech podle obecné úpravy ve správním řádu přicházelo v úvahu.*“
28. NSS v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, uvedl: „*Zákon o pobytu cizinců vlastní ustanovení o účastnících řízení nemá. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu v řízení o žádosti jsou účastníky žadatelé a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Lze předpokládat, že podle tohoto ustanovení posuzoval postavení matky dítěte městský soud, neboť v rozsudku bez bližší argumentace uvedl, že splňuje předpoklady „§ 27 písm. a)“ správního řádu. Nejvyšší správní soud však mezi stěžovatelem a matkou dítěte neshledává vztah společenství v nároku na trvalý pobyt cizince. Účastenství ve správním řízení se odvíjí od hmotněprávního nároku, či poměru k věci. Není zde takového společenství ve vztahu k uplatněnému nároku na trvalý pobyt a toto společenství nelze dovodit ani ze společné rodičovské zodpovědnosti ve smyslu § 34 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda účastenství matky dítěte nelze podřadit pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U matky dítěte však ono přímé dotčení na jejích právech a povinnostech ve vztahu k povolení trvalého pobytu otce jejího dítěte rovněž není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru k žadateli o povolení trvalého pobytu. Z hlediska podmínek obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případech skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním*

řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem. Není ani rozhodující, že správní orgán s matkou dítěte jako s účastníkem řízení jednal, neboť postavení v řízení je třeba zkoumat materiálně (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002-54, zveřejněné pod č. 162/2004 Sb. NSS).“

29. Předmětné řízení s žalobcem a) o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno oznámením ze dne 11. 11. 2022, které si žalobce a) převzal dne 21. 11. 2022, tedy ještě před 1. 7. 2023, kdy nabyla účinnosti novela č. 173/2023 Sb. zákona o pobytu cizinců. Od 1. 7. 2023 zákon o pobytu cizinců v § 168 odst. 6 mj. jasně stanovil, že účastníkem řízení je toliko osoba, které se odnímá právo, tedy v případě žalobce se ruší povolení k trvalému pobytu. Účastníkem daného řízení tedy nebyla žalobkyně b) – manželka žalobce a). Před nabytím účinnosti citovaného ustanovení zákon předestřenou problematiku výslovně neupravoval, avšak judikatura v tomto směru byla až na výjimky jednotná a ustálená a zastávala názor, který zákonodárce s účinností od 1. 7. 2023 vtělil do § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se rovněž přiklání k převažující části judikatury, která nepovažovala rodinné příslušníky cizinců za účastníky správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizince.
30. Dle § 76 odst. 5 správního řádu platí, že proti usnesení se může odvolat účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek. Proti usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a proti usnesení, o němž to stanoví zákon, se nelze odvolat.
31. Dále soud podotýká, že v předmětném řízení bylo usnesením žalovaného ze dne 28. 11. 2024 rozhodnuto, že žalobkyně b) není účastníkem řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a). Proti tomuto usnesení podala žalobkyně b) odvolání, které však dle § 76 odst. 5 správního řádu nemělo odkladný účinek a předmětné usnesení ze dne 28. 11. 2024 tak bylo pravomocné. Žalovaný tedy nemusel s rozhodnutím ve věci vyčkávat, jak bude o odvolání žalobkyně rozhodnuto. Pro úplnost soud uvádí, že odvolání žalobkyně b) bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 1. 2025. Soud tedy uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
32. Soud se zabýval námitkou, že žalovaný pochybil při hodnocení otázky, zda žalobce a) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť první dvě odsouzení byla zahlazena a při posledním odsouzení byl žalobci a) uložen pouze nepodmíněný trest na základě dohody o vině a trestu.
33. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
34. Podle § 87l odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.
35. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

36. Výkladem pojmu „závažné narušování veřejného pořádku“ ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se ve své judikatuře opakovaně zabýval NSS. Rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že „[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.“ Rozšířený senát dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
37. Veřejný pořádek je tedy nutno vykládat a chápat v kontextu konkrétní právní úpravy a vycházet z účelu této úpravy (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59). Závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců jsou podle názoru soudu použitelné i v projednávané věci, jak ostatně uvedl i NSS v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146. V tomto rozsudku dospěl NSS k závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. NSS dále dospěl k závěru, že pokud správní orgán zvažuje, zda lze za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. NSS konečně uvedl, že „[j]e třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení brozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. Lze tedy shrnout, že podle judikatury NSS je třeba vykládat narušování veřejného pořádku závažným způsobem podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí definoval veřejný pořádek jako stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky a odkázal na přílehlavou judikaturu týkající se pojmu veřejného pořádku. Žalovaný podrobně popsal trestnou činnost žalobce a) na území České republiky a připomněl, že žalobce a) kromě trestných činů opakovaně páchal přestupky, konkrétně se celkem jedenáctkrát dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že se žalobce a) úmyslné trestné činnosti dopustil necelé tři měsíce předtím, než mu byl udělen trvalý pobyt a po udělení povolení k pobytu v páčání trestné činnosti pokračoval. Žalovaný k poslednímu odsouzení žalobce a) připomněl, že se žalobce a) dopustil závažné trestné činnosti v souvislosti s výkonem orgánů veřejné moci příslušníků Celní správy České republiky, když opakovaně za úplatu a pod pohrůžkou fyzického násilí získával od příslušníků Celní správy informace z jejich informačních systémů a neoprávněně získanými informacemi se snažil získat majetkový prospěch. Žalovaný proto dospěl k závěru, že se žalobce a) po celou dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky dopouští úmyslné trestné činnosti, jejíž intenzita a závažnost se stupňuje a neexistují žádné záruky, že se žalobce a) takového jednání již nedopustí. Žalobce a) se podle názoru žalovaného z dříve uložených trestů nepoučil.
39. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný založil svůj závěr o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem a) na povaze žalobcovy trestné činnosti a skutečnosti, že žalobce a) je recidivista a nelze vyloučit jeho další protiprávní jednání do budoucna, neboť na něj předchází odsouzení prokazatelně neměla žádný vliv. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval případem žalobce a) dostatečně individualizovaně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje závažné narušení veřejného pořádku žalobcem a) ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje. Podle názoru soudu lze jednání žalobce a) hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, neboť žalobce a) páchal trestnou činnost již krátce po svém příjezdu do České republiky a během následujících více než dvaceti let se jí dopouštěl znovu, spolu s mnoha přestupky. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého státního občanství nejvyšším pobytoým statusem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi z toho plynoucími výhodami zůstával. Ačkoli tedy žalobce a) disponoval vysokým pobytoým statusem, i po mnoha letech pobytu v České republice porušoval opakovaně její zákony trestnou činností, která navíc vykazovala násilné znaky a stupňovala se. Soud dále připomíná, že poslední odsouzení žalobce a) rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, se týkalo trestné činnosti, při níž žalobce a) se svými spolupachateli neoprávněně získával informace od příslušníků Celní správy, které vydíral. Použité informace využíval mj. k získání informací o plánovaných kontrolách heren a kasin. Žalobce a) nabízel jako úplatu příslušníkům Celní správy kokain a vyhrožoval jim ozbrojeným násilím na nich a jejich rodinách. Žalobce a) byl rovněž v minulosti rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2008, č. j. 3 T 11/2007-2049, odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že provozování výherních přístrojů a drogová trestná činnost jsou závažnými protispoločenskými jevy s rozsáhlými dopady na společnost i jednotlivce a jako takové musí býti potírány. Soud má tedy za to, že jednání žalobce a) lze označit za závažné

narušení veřejného pořádku, přičemž není rozhodné, že byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Soud směrem k žalobci a) poznamenává, že podstatné je, že byl uznán vinným ze závažné trestné činnosti, které se dopustil, přičemž samotná výše trestu není rozhodná.

40. K námitce žalobce a), že jeho první dvě odsouzení byla zahlazena, a tudíž k nim žalovaný neměl přihlížet, soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence Rejstříku trestů a dozvědět se tak nejen o odsouzeních, jež vyplývají z výpisu z Rejstříku trestů, ale i o zahlazených odsouzeních, jež vyplývají pouze z jeho opisu, a to právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž dospěl k závěru, že ačkoli bylo odsouzení pro skutek zahlazeno, nebrání to správnímu orgánu v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. Zahlazení odsouzení totiž nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 trestního zákoníku) a zahlazení odsouzení prokazuje, že odsouzený vedl po odsouzení řádný život a nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, či ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41). Minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42). Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce a), že žalovaný ze zahlazených odsouzení vycházet nemohl. Žalovaný se zahlazenými odsouzení žalobce a) zabýval na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde odkázal na judikaturu NSS a dospěl k závěru, že následné zahlazení uložených trestů nic nemění na skutečnosti, že se žalobce a) dopustil protiprávního jednání. Ačkoli si zajisté lze představit rozsáhlejší odůvodnění, žalovaný se otázkou zahlazení odsouzení zabýval a zdůvodnil svůj závěr. Žalovaný tedy nepochybil, když přihlédl ke všem (tedy i ke dvěma zahlazeným) odsouzením žalobce a), neboť tzv. fikce neodsouzení nevede k tomu, že by došlo k výmazu existence samotného skutku. Stále platí, že žalobce a) se trestné činnosti dopustil a byl za ni pravomocně odsouzen.
41. Soud dále nepřisvědčil tvrzení žalobce a), že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když vycházel z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, který byl vydán na základě dohody o vině a trestu všech obžalovaných, aniž by soud prováděl dokazování. Podle názoru soudu není rozhodné, že žalobce a) svou vinu popírá s tím, že uzavřel dohodu o vině a trestu, aby se vyhnul těžkostem spojeným s dlouholetým trestním stíháním. Žalovaný byl vázán rozhodnutím o tom, že se žalobce a) trestného činu dopustil a nebyl povinen zkoumat otázku zavinění žalobce a). Podstatou dohody o vině a trestu navíc je, že se obviněný přiznává, že je vinný. Žalobce a) tudíž uzavřením dohody uznal svojí vinu, pokud trestný čin nespáchal, neměl se přiznávat. Je zcela nerozhodné, že se žalobce a) rozhodl uzavřít dohodu o vině a trestu údajně pod vlivem snahy vyhnout se zdlouhavému trestnímu řízení. Soud na okraj upozorňuje, že při uzavření dohody o vině a trestu nevychází soud pouze z přiznání obviněného, ale i z dalších důkazů prokazujících vinu.
42. Žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí mj. uvedl: „A s ohledem na stále zvyšující se počet odsouzení cizinců na území České republiky v souvislosti s obchodem s drogami, je zrušení trvalého pobytu naprosto na místě. V této souvislosti správní orgán poukazuje na výroční zprávy

Národní protidrogové centrály, které jsou dostupné na internetových stránkách Policie ČR, ze kterých naprosto zřetelně vyplývá každoročně stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog, kterých se dopouštějí cizinci v ČR. Povinností každého státu, tedy i České republiky, je bojovat proti obchodu s drogami veškerými dostupnými a zákonem povolenými metodami, tedy i rušením povolení k pobytu cizincům, kteří se v České republice této trestné činnosti dopustili.“

43. Soud souhlasí s žalobci, že citovaná část odůvodnění obsahuje prvky generální prevence a odůvodnění, které přímo nesouvisí s žalobcem a) – především boj států s drogovou kriminalitou prostřednictvím rušení povolení k pobytu cizinců. Soud však podotýká, že uvedená část odůvodnění není stěžejním důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a). Klíčovým důvodem, jak popsal soud výše byla hojná konkrétní protiprávní činnost žalobce s tendencí narůstající nebezpečnosti, které se žalobce a) dopouštěl. Uvedený nedostatek odůvodnění tedy nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí bez sporované části odůvodnění ob stojí.
44. Žalobci dále namítali, že napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci a) zrušeno povolení k trvalému pobytu je z materiálního hlediska vyhoštěním dle čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, pročez se na napadené rozhodnutí měly uplatnit i požadavky dle čl. 28 odst. 1 a 2 směrnice 2004/38/ES.
45. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť zrušení povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území České republiky (§ 871 zákona o pobytu cizinců) nelze materiálně ztotožňovat s rozhodnutím o správním vyhoštění (§ 120 zákona o pobytu cizinců), jímž se současně cizinci ukládá zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. V případě nerespektování rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci bezprostředně nehrozí výkon rozhodnutí v podobě fyzické realizace vyhoštění z území, jak je tomu právě u rozhodnutí o správním vyhoštění, které s sebou navíc nese zákaz vstupu na území po určitou dobu. Správní vyhoštění je tedy právní nástroj, který do práv cizince zasahuje mnohem intenzivněji než zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud rovněž neshledal, že by tvrzení žalobce podporovala jím poukazovaná judikatura. Nález Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 25/97, se zabýval především posouzením ústavnosti ustanovení týkajících se ukládání zákazu pobytu prizmatem čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy. NSS v rozsudku ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, v odst. 11. velmi obecně konstatoval, že s ohledem na čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy cizinci legálně pobývající na území státu mají větší procesní standardy ochrany proti vyhoštění či obdobným rozhodnutím než cizinci, kteří teprve usilují dostat se na území státu. Soud se tedy s námitkou stran vyhoštění a námitkami navazujícími neztotožnil.
46. Soud podotýká, že v žalobě nebyla uplatněna žádná konkrétní argumentace ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí. Pouze žalobkyně b) v žalobkyně zmínila, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce a) dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života, jelikož je manželkou žalobce a). Tato argumentace byla uvedena pouze v souvislosti s obhajobou účastnictví žalobkyně b) ve správním řízení, aniž by byly uvedeny konkrétní skutečnosti ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce a) pak v žalobě v souvislosti s tvrzeným materiálním vyhoštěním namítal, že nebyla zkoumána kritéria dle čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES (věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry atd.), avšak již výše soud vysvětlil, že v případě žalobce nešlo o vyhoštění. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto de facto nad rámec žalobních námitek jen ve stručnosti uvádí, že žalovaný se zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí na stranách 10 až 12, kde mj. zkoumal i kritéria uvedená v čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, přičemž dovodil přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje.

47. K žalobní námitce, že nebyl proveden výslech žalobce a) soud připomíná, že stejnou námitku uplatnil žalobce a) již v předchozím soudním řízení, které vyústilo ve zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného. Již v předchozím rozsudku soud konstatoval, že žalobce a) ve správním řízení nenavrhл svůj výslech, nýbrž pouze výslech své manželky. To platí i v nyní posuzované věci. Navíc soud připomíná, že důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného bylo zejména neprovedení výslechu manželky žalobce a), o jejíž výslech se žalovaný následně pokusil, avšak odmítla vypovídat. Dále soud uvádí, že výslech žalobce a) jakožto účastníka správního řízení je podpůrným důkazem, kterým mají být prokázány skutečnosti tvrzené žalobcem. Ve svých podáních ve správním řízení žalobce pouze tvrdil, že má v České republice manželku, která pečuje o svou matku, pročez nemůže opustit Českou republiku a následovat žalobce a) do země původu. Dále žalobce a) uváděl, že finančně podporuje manželku a její matku. Tyto skutečnosti však bral v úvahu žalovaný při posuzování přiměřenosti rozhodnutí, kdy mj. poukázal na skutečnost, že manželka a její matka jsou zabezpečeny sociálními dávkami a nejsou odkázány na pomoc žalobce a), a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že účastníci po zrušení trvalého pobytu žalobce a) budou muset nalézt vhodný způsob následného soužití. Soud se se závěry žalovaného ztotožňuje.
48. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. července 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.